

forretningen vil normalt være i alles men først og fremmest skyldnerens interesse. Bort salg af udlagte genstande på tvangsauktion indbringer, selv om de har en betydelig brugsværdi for skyldneren og hans familie, ofte kun ringe beløb. Muligheden for fastsættelse af afdragsordninger bør derfor opretholdes, selv om der ikke mere skal møde fra fordringshaverens side, og den bør endvidere ikke være begrænset til tilfælde, hvor der kan opnås en aftale mellem parterne.

Der foreslås derfor i § 525, stk. 1, indsat en bestemmelse om, at fogedretten skal kunne bestemme, at udlagt løssøre ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. Afdragsordningen behøver derimod ikke at være tiltrådt af fordringshaveren. Bestemmelsen forudsættes især anvendt med hensyn til aktiver, der — selv om de ikke er omfattet af frangsbeneficiet — alligevel har en betydelig brugsværdi for skyldneren og hans familie. Bestemmelsen bør derimod anvendes med en vis varsomhed over for rene luksusgenstande og aktiver af betydelig værdi, medmindre afdragsordningen tiltrædes af fordringshaveren. Fogedrettens afgørelse efter stk. 1 vil være til hinder for, at en senere udlægshaver fratager skyldneren genstanden, så længe denne overholder den først indgåede afdragsordning. Af hensyn til 1-årsreglen i forslaget § 526, stk. 3, bør afdragsordningen, medmindre fordringshaveren samtykker, ikke fastsættes til mere end ca. 10 måneder.

Bestemmelsen i § 525, stk. 1, omfatter som nævnt kun løssøre. Det vil imidlertid ofte være endnu vigtigere for skyldneren, at han ikke mister den faste ejendom, hvori han og hans familie bor. Efter forslaget § 517, stk. 4, skal fogedretten påse, at udlægget sker i de aktiver, skyldneren og hans husstand bedst kan undvære, og udlæg bør derfor så vidt muligt ikke foretages i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand. Der vil imidlertid ikke altid være andre aktiver, som er tilstrækkelige til dækning af fordringen. Da man endvidere af hensyn til kreditgivningen ikke har ment, at frangsbeneficiet bør omfatte fast ejendom, jfr. forslaget § 509, stk. 1, vil det undertiden være nødvendigt at foretage udlæg i fast ejendom, som tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand. Af hensyn til skyldneren og hans familie bør der derfor ligesom ved udlæg i løssøre gennemføres en ordning, hvorefter skyldneren længst muligt bevarer ejendommen.

Det norske konkurslovsudvalg har i sin betænkning om gældsforhandling og konkurs (NOU 1972:20) foreslået, at fogedretten efter skyldnerens

begæring skal kunne bestemme, at tvangssalg af skyldnerens faste ejendom eller lejeret til fyldstgørelse af andre krav end lejekrav og panteret kun kan ske, hvis der skaffes skyldneren en anden bolig, der med hensyn til beliggenhed, størrelse og pris tilfredstiller rimelige krav.

Efter justitsministeriets opfattelse bør en så vidtgående bestemmelse som den af det norske konkurslovsudvalg foreslåede imidlertid ikke gennemføres her i landet.

Der foreslås i stedet i § 525, stk. 2, indsat en bestemmelse om, at en fordringshaver, der har opnået udlæg i fast ejendom, der tjener til bolig (helårsbolig) for skyldneren eller hans husstand, ikke kan forlange ejendommen sat på tvangsauktion, så længe skyldneren overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. Denne afdragsordning vil efter omstændighederne kunne udstrækkes ud over de ovennævnte 10 måneder. I modsætning til reglen i stk. 1 om løssøre har man ikke ment at burde hindre en senere udlægshaver i at gennemføre tvangsauktion, medmindre der også for denne udlægshavers krav kan fastsættes en afdragsordning.

De foreslåede regler finder ifølge forslaget § 525, stk. 3, ikke anvendelse ved udlæg på grundlag af pantebrev med pant i det udlagte.

Reglerne vil heller ikke være af større betydning ved inddrivelse af skatter og afgifter. Vedkommende myndighed har normalt, inden sagen sendes til inddrivelse, taget stilling til, om henstand bør ydes. Der bør derfor i almindelighed ikke ydes yderligere henstand.

5. Nedlæggelse af sognefogeddistrakter.

Efter retsplejelovens § 118, stk. 2, bistår sognefogederne politiet efter de hidtil gældende regler, d. v. s. forordningen af 11. november 1791 om sognefogeders beskikkelse, deres embedsforretninger og belønninger. Sognefogederne udnævnes af amtmanden, men hører i administrativ henseende under politimesteren.

Udover at være bistand for politiet foretager sognefogederne navnlig udlægs- og udpantningsforretninger vedrørende løssøre under 200 kr.

Justitsministeriet har bl. a. som følge af indstillingen i betænkning nr. 605/1971 fra strukturudvalget vedrørende politiet haft forhandlinger med sognefogedforeningerne om nedlæggelse af de bestående sognefogeddistrakter. Der er under disse forhandlinger opnået enighed om, at der ikke i dag er grundlag for at opretholde hovedparten af sognefogedstillingerne, og disse stillinger vil derfor nu blive søgt nedlagt så vidt muligt inden den 1. april 1973,